

RHÓDOS (Kalithéa), Griekenland

(reis 85; Do. 5 Sep. t/m Ma. 12 Sep.)

Do. 5 Sep: DE HEENREIS

Al een avond eerder begon ik met het inpakken van mijn reiskoffer. In de ochtend van vandaag rondde ik deze inpakklus af en liep ik rond 10.15 uur naar mijn bushalte in 's-Hertogenbosch. Ik stapte daar de bus in, en deze vervoerde mij naar het Centraal-Station. Ik nam daar de trein naar Vliegveld Schiphol en stapte daar uit, waarna ik via een roltrap de stations-zaal inging. Daar liep ik naar een La Plàce restaurant, waar enkele reisgenoten en de begeleid(st)ers ook zaten, en kocht ik een kop koffie, die ik zittend aan een tafel opdronk.

Even na 13.00 uur liepen wij naar het verzamelpunt van onze reis. Allen kwamen wij elkaar daar tegen. Onze reisgroep bestond uit 22 deelnemers; Cassie en Marieke (die ik ken van Portugal 2023), Cato, Djamie, Ellen G., Ellen N., Manal, Selma, Sterre Z., Alexander, Bas W., Dennis, Elroy, Jakko, Jo, Mark, Michel, Roy, Sarath, Thijs, Wouter en ikzelf, en ook gingen er vier begeleid(st)ers mee; Bas P., Lieven (die ik ken van eerdere reizen), Anouk en Sterre. We liepen naar de incheckbalie, en de baliemedewerkers checkten onze paspoorten, wogen onze koffers en gaven ons ieder een vliegticket. We gingen door de douane en liepen daarna naar een wachtkamer met stoelen.

Omdat wij pas om 15.40 uur aan boord van ons vliegtuig mochten gaan, gingen velen van ons nog even lunchen. We liepen naar een La Plàce-restaurant en kochten daar wat eten, waarbij ik een broodje ham en een kop koffie nam. Op tijd gingen we terug naar de wachtkamer, en liepen we door naar een controlepunt, waar onze tickets werden gecheckt. Via een buisgang kwamen we ons vliegtuig in, waar we gingen zitten op de voor ons aangewezen zitplaatsen. Omstreeks 16.30 uur steeg het toestel op, en in ruim 3.30 uur vloog deze ons naar het Griekse eiland Rhódos. Omdat Griekenland een uur later is dan in Nederland, ging de klok een uur naar

voren. Onderweg kwamen stewardessen langs met een kar, en dit bood ons de mogelijkheid om eten en drinken te kopen, waarbij ik een kop koffie kocht.

Even over 21.00 uur (Griekse Tijd) landde ons vliegtuig bij Diagoras, het enige vliegveld van Rhódos. Wij stapten uit, liepen naar de hal van het luchthavengebouw en pakte daar onze koffers van de band. We liepen door naar de voorkant van het gebouw, waar een bus voor ons klaar stond. Daar stapten we in, waarna de chauffeur ons via twee andere hotels naar ons hotel bracht.

Omstreeks 22.00 uur kwamen wij aan bij ons hotel, genaamd Kalithéa Mare Palace. We gingen daar naar binnen en kwamen daar via een grote receptiezaal bij een bagagekamer. We zetten onze koffers daar neer en kwamen via een dubbele deur bij een eetzaal, waar vele tafels en stoelen stonden. Daar gingen we zitten aan de tafels en aten we soep met brood en beleg, en een salade, dat in een naastgelegen buffetkamer stond opgediend.

Na het eten hielden de begeleid(st)ers Bas P., Lieven, Anouk en Sterre een toespraak. Hierbij vond de kamerindeling plaats, waarbij ik werd ingedeeld bij Wouter. Daarnaast gaven wij allen onze paspoorten aan de begeleiding, zodat deze ze in beheer zou houden.

Vervolgens paken we onze koffers en liepen we naar onze slaapkamers, waarbij Wouter en ik naar slaapkamer nummer 119 gingen. Eenmaal in de kamer ging ik televisie kijken, waarbij ik zag dat een onbekende Bask (Urka Berrade) de heuvelachtige 18e etappe van de wielerronde Vuelta España won en Australiër Ben O'Connor de leiderstrui behield. Ik zette daarna de televisie uit en poetste mijn tanden om vervolgens in bed te gaan liggen, want het was al 00.30 uur.

Vr. 6 Sep: DE OMGEVING VAN HET HOTEL

Hoewel de wekker op 08.00 uur stond, werd ik al om 07.30 uur wakker. Even voor 08.00 uur stond ik op en ging ik naar de badkamer, waar ik mij douchte en aankleedde. Ik liep naar de lobby/receptiezaal, ging daar op een bank zitten en schreef een halfuur in mijn schriftje.

Vervolgens stond ik op en ging ik via een deuropening (waar de begeleiding de vorige avond over sprak) naar buiten. Ik kwam daar op een tegelpad, in een binnentuin, met aan de linkerzijde een kleine speeltuin, en kwam via het flauw linksom buigende pas bij een gebouw, genaamd Thalassa Restaurant. Via een trap omhoog kwam ik daar binnen, in een koepelvormige zaal, waar binnen een keukenbuffet was met vele tafels en stoelen. Ik pakte een bordje, legde er wat broodjes, boter, kaas en ander beleg op, en schoof aan bij een tafel met enkele reisgenoten om te gaan eten. Hierbij dronk ik koffie en vruchtendrank.

Na het ontbijt vertelde de begeleiding dat er om 11.00 uur ergens een toespraak zou worden gehouden. Ik ging eerst naar mijn hotelkamer en poetste daar mijn tanden, waarna ik nog wat doorschreef. Even voor 11.00 uur liep ik naar de lobby/receptiezaal, waar reisgenoten van mij ook zaten. Zodra wij er allen waren liepen we richting het Thalassa Restaurant, waar we pal voor rechtsaf gingen, een pad op richting een koepelveranda, met een boogvormige cirkelbank.

We gingen op de bank zitten. De begeleiding vertelde dat ons hotel een flink stuk grond had. Dit werd duidelijk, toen we later langs een reeks appartementenflats wandelden en bij een Safaribar kwamen. Vanuit die bar kregen we zicht op een links staand bargebouw, met trappen en vier zwembaden in terrastreeën op verschillende hoogten. Met het zicht op de zwembaden gingen wij een mozaïekpad op, en via een andere verandakoepel en enkele trappen kwamen we bij een splitsing. Rechts daalde daar een weg af naar een parasolstrand. Velen van ons namen vanaf hier het resortbusje naar het hotelgebouw, maar ikzelf liep met een aantal anderen bergop, waarna we even later weer bij de herkenbare koepelveranda kwamen. Vanaf daar liepen we om het speeltuintje weer terug naar ons hotel.

Omstreeks 13.00 uur liepen wij naar de snackbar, genaamd Delfinia en gelegen bij het zwembad. Daar mochten we ieder een maaltijd kiezen. Ikzelf koos een Griekse salade en een kop koffie, en at dit op mijn gemak op.

Na dit maal kregen we allen nog een klein gebakje met chocoladeroomvulling.

Nadat we hadden gegeten werd er in het zwembad een aquajoggingdemonstratie gehouden, waar de toeristen aan mochten deelnemen. Sommige reisgenoten deden er aan mee, maar ik keek er even naar, samen met Cassie en Marieke. Na een kwartier kijken gingen we een trapje op en kwamen we zo bij een strandbeddenzone. We gingen ieder op een strandbedje liggen, en ik schreef nog wat en puzzelde. Vervolgens ging ik naar m'n hotelkamer, waar ik op de televisie keek naar 19e etappe van de Vuelta, over 168 km van Logroño naar de 1490 meter hoge Alto de Moncavillo. De Sloveen Primož Roglič won de rit en nam de leiderstrui over van O'Connor.

Rond 18.10 uur verliet ik de hotelkamer. Ik liep naar de verandakoepel, waar andere reisgenoten al zaten, en ging erbij zitten. De begeleid(st)ers hielden hun toespraak en vertelden dat ze om 20.30 uur in de eetzaal waar we gisteren aten het programma zouden presenteren. Na deze toespraak gingen wij naar het Thalassa Restaurant en gingen we voor het diner zitten aan vier daarin staande lange eettafels. We mochten een drankje bestellen, waarbij ik weer een kop koffie koos. Per tafel gingen we naar het buffet en schepten wij voor ons het eten op, waarbij ik lasagne, varkensvlees, een kipspies, frites met mosterd en garneringsgroenten op mijn bord deed.

Na het diner liepen wij terug naar het hotelgebouw. We gingen zitten in de eetzaal, en de begeleiding presenteerde daarop het vakantieprogramma. Tijdens de presentatie maakte de begeleid(st)ers bekend, dat morgen, op Zaterdag, een uitstapje zou zijn naar de stad Rhódos, met een wandeling in de ommuurde binnenstad. Andere uitstapjes zouden zijn: Een jeepsafari, een bezoek aan ezels en paarden, duiken en snorkelen, een boottocht naar een ander eiland, watersport bij Faliraki-Beach, een vlindervallei, en een bezoekje in een aquapark. Aan iedere activiteit was ook een prijs gebonden, en een voor een gaven alle reisdeelnemers aan bij de begeleiding aan welke uitstapjes zij wilden

deelnemen. Ikzelf koos hierbij voor alles, behalve het duiken en snorkelen.

Na het doorgeven van de activiteitdeelnames ging ik naar buiten. Ik liep via de hoteltuinen langs het Thalassa-restaurant, ging achter om dit gebouw heen en kwam via de appartementenflats bij de overdekte safaribar. Daar klonk bombastische muziek, maar ik stapte daarbinnen en vond een aantal reisgenoten bij een paar tafeltjes. Op dat moment dansten op de dichtbij liggende dansvloer vijf jonge vrouwen en drie mannen op de zomerhit 'Danza Kuduro' van Don Omar en Lucenzo (2010). Allereerst ging ik naar de bar en bestelde ik een glas cola, waarna ik ging zitten op een van de stoelen bij de reisgenoten, waar meerderen van ons al zaten.

Het was een gezellige avond, waarop veel dance werd gedraaid en ik danste op zo'n drie nummers, waaronder 'Y.M.C.A.' van The Village People (1978) en 'Coco Jamboo' van Mr. President (1996). Buiten mijn danstijd werden ook nummers gedraaid als 'Dancing Queen' van A.B.B.A. (1976) en 'Links Rechts' van Snollebolkjes (2015), wat niet allemaal mijn genre is, maar het was een leuke avond.

Rond 23.00 uur stopte de muziek. Wij allen stonden rond 23.30 uur op en gingen terug richting ons hotelgebouw. Tijdens deze terugweg kwamen we langs een klein omnet voetbalveldje, waar tegen mijn verwachting in een paar begeleid(st)ers erop kwamen. Even later zat ik te keepen in een goal, en speelde ik met Jakko, Michel en Bart (beg.) tegen Sarath, Anouk, Sterre (beg.) en Lieven een partijtje voetbal. De bal werd over het veld heen en weer getrapt, en natuurlijk moest ik bij schoten de bal stoppen, vangen, weren en oprapen. Soms ging er dan een bal door, want er werd ook gescoord. Later in de wedstrijd voetbalde er een lers jongetje mee en een Nederlander die Sarath verving.

Na ruim een halfuur spelen stopten wij. We liepen terug naar het hotelgebouw, waar ik vrijwel direct naar m'n hotelkamer ging. Ik poetste daar mijn tanden en ging daarna naar bed.

Za. 7 Sep: DE POLIS RHÓDOS

Omstreeks 08.00 uur ging de wekker. Ik stond op, ging naar de badkamer en douchte, waarna ik me aankleedde. Ik ging naar de lobby/receptiezaal en schreef daar op een bank in mijn schift aan mijn reisverslag. Even na 09.00 uur liep ik naar het Thalassa Restaurant en ging ik daar in de eetzaal zitten aan een van de tafels. Ik nam twee tosti-boterhammen (een met kaas en een met ham) en een schaalje muesli met yoghurt, en dronk daar twee koppen koffie bij. Als achterafje at ik een paar met wat ananas.

Na dit ontbijt ging ik weer naar m'n hotelkamer. Ik poetste daar mijn tanden en scheerde daarna mijn stoppelbaard. Ik deed mijn schoenen aan en liep naar de lobby/receptiezaal, waar ik op een van de banken puzzelde tot bijna 10.30 uur. Rond dit tijdstip waren alle reisgenoten en begeleid(st)ers er, en zo konden we gaan vertrekken. We liepen aan de voorkant het gebouw uit en gingen naar de eerste bushalte, zo'n 60 meter verderop. Na tien minuten verscheen er een bus, en allen stapten wij in. Via enkele kleine dorpjes bracht de chauffeur ons naar de hoofdplaats Rhódos, waar we allen in een straat bij het centrum uitstapten.

Via een paar straten kwamen we bij de haven van Rhódos(-Stad), links voor ons. Rechts liep de kasteelmuur, en dat betekende dat erachter de ommuurde binnenstad zat. Opeens gingen we rechtsaf en kwamen we via een poortopening in de oude stad. We kwamen bij een put met een waterkraan, en daar dronken we wat water en maakte de begeleiding een groepsfoto van ons. Via een hoge brede tunnel kwamen we bij een ander plein, waar een winkelstraat begon en waar een wegwijzerbord stond.

Om onze groep overzichtelijker te maken, verdeelden wij ons in drie groepjes voor de stadswandeling. Cassie, Djamie, Ellen G., Michel, Thijs, Wouter en ik gingen hierbij met begeleider Bart mee. We gingen linksaf een lange keienstraat in, genaamd IPPOLON, en gingen daar 5 á 7 % omhoog. Vrijwel bovenaan de helling gingen we rechtsaf door een poort en kwamen bij een plein met een

paleisachtig gebouw met twee torens. Deze heette Paláti toy Meyalou Mayistrou (het Grootmeesterspaleis), en natuurlijk maakten we er ook foto's van. Vervolgens liepen we via een trapachtig pas door de tuin, met daarop stenen baden.

Eenmaal weer bij de poort gingen wij linksaf. We kwamen in een smalle straat, waarlangs een pinautomaat stond, en pinden daar ieder een geldbedrag zodat we later de door onze gekozen vakantie-activiteiten konden betalen. Daarna liepen we langs toeristenwinkeltjes, waar we naar binnen gingen en sommigen van ons iets kochten (zoals een portemonnee). Ook kwamen we langs een moskee, de Soliman, waar linksaf een andere winkelstraat begon, de Sokratous. We slenterden deze straat af naar beneden, en kwamen na een vlakker straatdeel uit op een plein. Aan dat plein stonden verscheidene restaurantjes, waar uitbaters ons probeerde binnen te lokken. Maar omdat we als groep ergens anders voor de lunch hadden afgesproken, liepen wij door. Via twee stegen kwamen we bij een ander plein, Plateia Ippokratoys (Hippocratesplein), en daar troffen we de andere reisgenoten aan.

Vanuit dat plein liepen we een stukje terug naar een steeg. We gingen daar zitten aan drie achtpersoonstafels van een Pita-restaurantje en bestelden daar een pitabroodje, pizza of een burger. Ikzelf bestelde een pitabroodje met een flesje Cola light, en het broodje was gevuld met het des gekozen vlees, met kruiden en saus, en wat frites erbij. Zo'n broodje was gewikkeld in papier, en terwijl ik deze in mijn hand hield nam ik er steeds een hap van.

Na het eten rekenden wij onze drankjes af. Sommigen van ons wilden nog gaan winkelen, en anderen wilden terug naar het hotel. Ikzelf wilde ook teruggaan, en ieder die terug wilde ging mee met Lieven en Anouk. Zo spleet de reisgroep in tweeën en liep ik mee de binnenstad uit. We gingen naar de juiste bushalte en namen daar de bus, die ons terug bracht naar het Kalithéa Mare Palace Hotel.

Eenmaal in het hotel dronk ik een kop koffie in de snackbar Delfinia. Daarna ging ik naar m'n

hotelkamer. Ik zette daar de televisie aan en keek naar de 20e (koninginne)etappe van de Vuelta, met een lengte van 171 km over vijf cols (o.a. Portillo de Lunada (1e Cat.) en Puerto de los Tornos (1e Cat.)) naar de 1520 meter hoge Picón Blanco (H.Cat.). De rit werd gekleurd door een lange vlucht van Spanjaard Marc Soler en Australiër Jay Vine, maar werd gewonnen door de Ier Eddy Dunbar. Primoz Roglic (Slv.) behield de leiderstrui.

Rond 18.10 uur liep ik de hotelkamer weer uit. Ik ging via de receptiezaal en de achtertuin naar de verandakoepel en zag daar vrijwel elke reisgenoot zitten. De begeleiding vertelde ons dat we de volgende dag met de bus naar het strand van een dorpje zouden gaan, Faliraki, en daar aan watersporten konden deelnemen. Na deze toespraak liepen we voor het diner naar het Thalassa Restaurant, waar ditmaal weer een lopend buffet was. We gingen zitten aan vier tafels en bestelden een drankje. Ikzelf koos voor een kop koffie en begon daarna met het opscheppen van een groentesoep. Als hoofdgerecht nam ik rijst met kippen- en lamsvlees, frites en wat Griekse salade met chilisaus, wat uitzonderlijk goed smaakte, en als dessert cheese-cake en lemontaart met schijven citroen, sinaasappel en grape-fruit.

Na het eten rekenden wij allen onze drankjes af. We liepen naar de eetzaal, waar gisteren de programmapresentatie was en betaalden daar ieder de vakantie-activiteiten waaraan we deel gingen nemen. Ik betaalde 160 Euro, en in de pot kwam in totaal zo'n 3.500 Euro van de 22 deelnemers. Na de betalingen liepen we naar het café van het hoofdgebouw en gingen we daar zitten op stoelen en bankjes rond twee tafeltjes. Buiten het gebouw traden op een minipodium drie Zuid-Afrikaanse jongedames op, waarbij ze als tribute-band het soultrio The Supremes nadeden. Van deze meidengroep zongen zij liedjes als 'You Can't Hurry Love' (1966), 'You Keep Me Hangin On' (1966), 'The Happening' (1967) en 'Ain't No Mountain High Enough' (1970; Diana Ross), maar daarnaast ook liedjes van andere artiesten, zoals 'River Deep, Mountain High' (Ike & Tina Turner; 1966), 'I'm Every Woman' (Chaka Khan; 1979), 'I Can't

Help Falling in Love (with You)' (Elvis Presley; 1961), en 'The Best' (Tina Turner; 1989). Het was een leuk optreden, en vrijwel alle reisgenoten dansten soms mee. Ook leerden we elkaar beter kennen, door gesprekken die ontstonden, en dronk ik een kop koffie en een glas ouzo.

Even na 23.00 uur ging ikzelf terug naar m'n hotelkamer. Daar keek ik nog naar een deel van een herhaling van de laatste Vuelta-bergrit. Vervolgens poetste ik mijn tanden en ging ik liggen op bed, om vrij snel in slaap te vallen.

Zo 8 Sep. HET STRAND VAN FALIRAKI

Om 08.00 uur ging mijn wekker. Ik stond op, nam een douche en kleepte me aan, om daarna via de receptiezaal naar het Thalassa Restaurant te gaan. Ik ging daar zitten aan een tafel bij enkele reisgenoten en liep daarna naar het buffet. Ditmaal nam ik drie sneeën brood, met op een daarvan een plak kaas, op de ander tomaat en op de laatste een gebakken ei. Ook at ik er yoghurt met muesli bij en dronk ik twee koppen koffie, met als achterafje een kommetje appelbowl. Rond 09.45 uur verliet ik de eetzaal en ging ik naar m'n hotelkamer om daar mijn tanden te poetsen. Onder mijn broek trok ik een zwembroek aan, en in mijn tas stopte ik wat zonnebrand en een paar handdoeken.

Even voor 10.30 uur liep ik naar de lobby/receptiezaal. Daar kregen we van de begeleiding broodjes en wat koekjes mee voor de lunch. We liepen via de voorkant het hotel uit en staken (schuin) de weg over naar de bushalte. Zeven minuten later verscheen er een bus richting Faliraki, en tegen een betaling van twee Euro voor een kaartje konden we tot aan die badplaats meereizen. Na een kwartier meeliften bereikte onze bus de halte van het strand. We stapten daar uit en liepen via een stoep een de strandzone op, waar we over een houten pad bij een reeks nog vrijstaande strandbedden kwamen.

Tegen betaling van 8 Euro mochten wij ieder een strandbed huren. Iedereen van ons deed dat, waarbij ik op een strandbed onder een

parasol kwam te zitten, met links van mij Jakko. Ik praatte soms met hem, puzzelde wat in mijn puzzelatlas en schreef nog wat op over deze reis. Driemaal liep ik naar de dichtst bijstaande openluchtbar om een kop koffie te kopen, waarbij ik bij de eerste beker koffie een broodje met salami opat. Rond 14.30 uur liep ik naar een kleine supermarkt en kocht ik daar een Citroen-Calippo. Langzaam zoog ik die op, terwijl ik terugliep naar onze strandplaats.

Op een bankje onder het afdak van een watersporthuisje ging ik zitten. Velen van ons hadden een watersportactiviteit gedaan, zoals Cassie. Zittend naast me vertelde zij dat ze met vijf andere reisgenoten op een rubberen vaarbank (couch) had gezeten en dat die met hoge snelheid over het water ging, door middel van een slepende speedboot, en dat het erg leuk was. Na mijn derde beker koffie, die ik tijdens het puzzelen opdronk, stopte ik evenals alle anderen mijn spullen in de tas. Van Marieke hoorde ik, dat zij de vaarbankrit heel gaaf vond en zich afvroeg waarom ik niet was meegegaan. Ik vertelde haar over hoe ik vorig jaar de rit op het luchtkussenbootje op de Atlantische Oceaan, bij Albufeira, beleefde en dat ik heel blij was dat dit toen goed was afgelopen.

Rond 16.45 uur liepen wij terug naar de bushalte. Toch duurde het een halfuur, totdat er een bus richting ons hotel langskwam. We stapten in de bus, betaalden ieder een kaartje, en de chauffeur vervoerde ons zo naar ons hotel. Rond 17.35 uur arriveerden we daar en stapten we de bus uit. We liepen ons hotel in en gingen naar onze slaapkamers, waar vrijwel elke reisgenoot een douche nam, want rond 18.30 uur moesten we weer zijn in het Thalassa Restaurant.

Het diner in het restaurant bestond vandaag uit o.a. Japans eten. Eenmaal zittend aan de tafels in de zaal kregen wij ieder een zakje, met daarin een kleinigheid. We schepten ons eten op, waarbij ik startte met een kop rundvleessoep. Als hoofdgerecht nam ik drie mini-loempia's, sushi-rolletjes, Japanse groentegarnering en natuurlijk wasabi(!). Ook schepte ik er drie gehaktballetjes bij op en dronk er een flesje cola bij. Als nagerecht nam

ik een stukje ananastaart, een puddingtaartje met biscuit, twee bollen ijs (aardbeien en banaan) en wat plakken fruit.

Rond 20.00 uur rekenden wij af en verlieten we de eetzaal. Ik ging naar m'n hotelkamer en keek daar televisie, naar de laatste (21e) etappe van de Vuelta, een tijdrif van 22 km in Madrid. Deze werd gewonnen door de Zwitser Stefan Küng, en Primož Roglič (Slv.) won het eindklassement, voor Ben O'Connor (2e; Aus.) en Spanjaard Enric Mas (3e). Na de huldiging zette ik de televisie uit en nam ik een douche in de badkamer, om het zoutwater van mijn lichaam weg te spoelen. Ik kleeedde me weer aan en liep met wat spullen m'n hotelkamer uit.

Via de receptiezaal ging ik naar het hotelcafé, waar echter geen tribute-optreden was waarover gesproken was. Ik liep naar het pas tussen de binnentuinen, en ging daar via de verandakoepel en de appartementenflats richting de safaribar. Ook daar was geen tribute-optreden, maar rechts hoorde ik een liedje van Boney M., 'Sunny' (1977). Nu wist ik waar ik moest zijn en ging ik rechtsaf richting de vier zwembadterrassen, waar links achter het bargebouw stond. Op de terrassen ervan zaten mensen aan tafels, en de dansvloer stonden een man in een bloot bovenlichaam (Bobby Farrell-imitator) en drie vrouwen in een rode jurk (de zangeressen) te zingen. Ik liep naar de tafel, waaraan een deel van mijn reisgenoten en een paar begeleid(st)ers zaten, en ging erbij zitten.

Het was een leuke show, waar de tributeband van Boney M. nummers zong als 'Daddy Cool' (1976), 'MA Baker' (1977) en 'Gotta Go Home' (1979). De show duurde tot ongeveer 22.45 uur, en ook werd erbij gedanst. Zelf danste ik soms mee en dronk ik een kop koffie en een glas bier. Na afloop van de show gingen wij terug naar het hotelgebouw en schreef ik daar in de receptiezaal nog wat in mijn schrift. Vervolgens liep ik naar m'n hotelkamer en poetste ik mijn tanden, om daarna gelijk mijn bed in te gaan.

Ma 9 Sep. DE JEEPSAFARI

Al om 06.45 uur ging de wekker. Ik stond op, en nam een douche in de badkamer om me vervolgens aan te kleden. Via de receptiezaal liep ik naar het Thalassa Restaurant om daar te ontbijten. Omdat we al om 08.45 door Jeeps zouden worden opgehaald, nam ik snel twee sneeën toast, een met ei en een met champignons, en een bakje aardbeienyoghurt met muesli. Hierbij dronk ik twee koppen koffie en een glas ananassap. Na het eten ging ik weer naar mijn hotelkamer en poetste ik daar mijn tanden, om daarna mijn tas te pakken en zo naar de receptiezaal te gaan.

Zodra alle reisgenoten en begeleid(st)ers er waren, gingen we via de voordeur naar het parkeerplein. Daar stonden zeven Jeeps klaar. Een vrouw van middelbare leeftijd, met kort grijsachtig stekelhaar, genaamd Caroline, en twee mannen wachtten op ons, en zij zouden ons vervoeren, met Anouk, Bas P., Lieven en Sterre. Wij stapten allen in de Jeeps, waarbij ik in zo'n Jeep voorin kwam te zitten naast Caroline, met op de bank erachter Jakko en Thijs, en op twee tegenover elkaar staande achterste banken Djamie, Mark en Jo. De chauffeurs reden aan, sloegen linksaf, en zo gingen we richting Faliraki.

Vlak voor het dorp Faliraki gingen wij linksaf een weg op. Deze ging eerst bergop, en wat verderop gingen we een militaire vliegbasis voorbij. Daarna reden we door het dorpje Maritsa, waarna we rechtsaf gingen, een klinkerpad op. Deze bestond uit grind en zand en ging eerst steil bergop en daarna weer bergaf. Na een kilometer op dit pad kwamen we uit bij een grindplein, en de chauffeurs stopten daar zodat we konden uitstappen. We liepen naar een dichtbij staande rots en kregen daar een flink uitzicht op twee bergen, met daarachter een kustlijn en zeewater, met daarin enkele eilanden, en daarachter het vasteland van Turkije. Ook konden wij verschillende dorpjes zien, en achter een van de bergen lag het vliegveld van Rhódos (in Diagoras). Zo landde er een vliegtuig achter die berg en steeg er vanuit de andere kant een vliegtuig op, alsof het lopende bandwerk was. Hierbij nam de begeleiding een groepsfoto van ons.

Wij liepen terug naar de Jeeps en stapten weer in. De chauffeurs reden verder, en kort daarna kwamen we weer bij een asfaltweg. We gingen door het dorpje Psinthos heen en kwamen daarna uit op een klinkerpad, die omhoog ging en daarna weer omlaag, en zo uitkwam bij een smal riviertje. We reden erover heen en kwamen even later bij een asfaltweg, die leidde naar een cafégebouw met een parkeerplaats. De chauffeurs parkeerden daar onze busjes, en zo konden we uitstappen.

Links van het gebouw was een ingang van een pad, dat op een bord werd aangeduid met 'Seven Springs'. We gingen het pad op en kwamen bij een trap, die omlaag leidde naar een stroompje. Het water stond daar ca. 10 centimeter hoog en leidde een tunneltje in, van slechts 70 centimeter breed en 1,75 meter hoog. Evenals vele anderen moest ik bukken, en zo'n zes minuten deden we erover om door dit 175 meter lange tunneltje te wandelen. Aan het einde ervan gingen we rechtsaf, en leidde daar een zigzagtrap ons omhoog naar een zandpad. We gingen daar linksaf, en kwamen zo bij een waterval die onder ons naar beneden stroomde. Velen van ons daalden een moeilijk trap af naar beneden en kregen zo zicht pal op de waterval.

Via de trap klommen we weer naar boven. We liepen deels hetzelfde pad terug en gingen een steile helling over, met daarin vier haarspeldbochten. Daarna daalden we naar beneden en staken we een weg over. Na nog een helling kregen we het cafégebouw weer te zien, en eenmaal daar hielden wij een pauze. Ik bestelde daar een kop koffie en een Citroen Calippi, en dronk/at dit zittend aan een tafeltje op. Vervolgens ging ik het links van dit gebouw staande souvenirwinkeltje in om even te kijken of daar iets was, wat een aantal reisgenoten ook deden.

Wij gingen terug naar de Jeeps en stapten weer in. De chauffeurs reden verder en hielden later stil bij een klein dorpje met een café en een kloosterkerk (monastery). We stapten uit en liepen naar een holle boom schuin voor het café. De boom bleek bijna

2.000 jaar oud te zijn, en wij konden er zomaar inlopen. Na een kwartier gingen we terug naar de Jeeps en reden de chauffeurs verder. We gingen linksaf een ruige klinkerweg op, die gleuven had van wel 15 á 20 centimeter en die steil omhoog ging. De chauffeurs reden daar dus langzaam, en eenmaal boven kwam er in de verte een boerderijachtig gebouw in beeld. Afgaande op wat de begeleiding al eerder had verteld, kreeg ik een vermoeden, en dit bleek toen we eenmaal daar na de ruige afdaling bij een kruising kwamen. Daar werd de weg weer asfalt en gingen we linksaf naar de daar (inderdaad) staande boerderij. De chauffeurs parkeerden de Jeeps en we stapten eruit.

Wij stonden bij een grote, gele boerderij, met een oranje pannendak, witte pilaren en balken, en blauwgroene raam- en deurvensters. Deze heette Anastasia ('Estate') en had voor de voorgevel een tegelpad, die leidde naar een terras, waarop een aantal lange tafels stonden. Twee tafels waren voor ons gereserveerd, en dus gingen we daar zitten om te gaan lunchen.

De lunch begon met een Griekse salade, met brood, en water dat voor ons op de tafels werd opgediend. Vervolgens kregen we rijst in wijnbladeren en werden er drie sauzen opgediend (waaronder tzatziki), die bedoeld bleken voor de frites. Hierbij kregen wij elk een gehaktbal en een kaasbal, en mochten we tijdens dit maal vier soorten wijn proeven. De eerste twee waren wit en de laatste twee rood, waartussen een hele zoete wijn tussen zat. Als dessert kregen we fetakaas in bladerdeeg met honing en dronk ik evenals heel wat anderen een espresso. Daarna kocht ik in het winkeltje van deze boerderij nog een flesje likeur voor mijn moeder.

De late lunch duurde van 15.15 uur tot 16.30 uur(!). Daarna stapten wij de Jeeps weer in. De chauffeurs reden terug naar de asfaltweg en reden dit een heel eind af, waarna we weer kwamen op een klinkerpad. Ergens verderop kwamen we bij een grasveld, en daar parkeerden de chauffeurs de Jeeps geposeerd neer. Wij de reisgenoten en begeleid(st)ers poseerden voor de Jeeps, en de chauffeurs maakten er afwisselend met de begeleiding

foto's van, met als doel: een eventuele winst bij de Flow Reizen fotoverkiezing.

Wij stapten weer in de Jeeps, en de chauffeurs reden ons terug naar de asfaltweg. Daar reden ze ons door het dorpje Maritsa heen (waar we in de ochtend ook al doorgingen) en langs de militaire vliegbasis. Via een heuvelpas kwamen we bij Faliraki uit, en daar gingen we rechtsaf de weg op, die ons langs de zee naar ons hotel in Kalithéa leidde. We namen daar afscheid van het Jeep-personeel, waarbij Caroline ons ieder een knuffel gaf.

Wij liepen het hotel in en gingen weer naar onze kamers. Eenmaal in m'n hotelkamer schreef ik nog wat op, en zodra Wouter klaar was met douchen nam ik zelf een douche. Eenmaal weer aangekleed ging ik de gang op en liep ik naar het Thalassa Restaurant, waar pas vier reisgenoten aan een tafel zaten. Ik ging erbij zitten en bestelde een kop koffie. Daarna begon ik met opscheppen, waarbij ik startte met een kop champignonsoep. Als hoofdgerecht nam ik wat rijst met kip, een stukje vis en champignons met rode saus, in een beperkte hoeveelheid. Als dessert schepte ik drie bolletjes ABC-ijs op (aardbeien, banaan en citroen), met daarover wat vruchten.

Na het diner gingen wij weer naar onze hotelkamers. Via de receptiezaal liep ik naar m'n kamer, en daar schreef ik nog wat op over de reis. Om 21.00 uur zou er bij de bar van de zwembadterrassen een ABBA-tributeshow beginnen, maar ik zou daar later pas komen. Zowat om 21.20 uur liep ik m'n hotelkamer uit, en na tien minuten wandelen bereikte ik het vier zwembadenbar. Op een van de terrassen zaten een aantal reisgenoten van mij, waarop ik erbij ging zitten.

De tributeshow werd gedaan door twee mannen en twee vrouwen, allebei look-a-likes van A.B.A.A. (Benny, Björn, Anni-Frid en Agnetha). Zij speelden en zongen vele nummers van de band, waaronder 'Waterloo' (1974), 'Mamma Mia' (1975), 'Dancing Queen' (1976), 'The Name of the Game' (1977) en 'Lay All Your Love on Me' (1980; in 1996 door Riot Nation vergabberd tot 'Abba Gabba'). Er werd gedanst, en tijdens dit optreden kocht ik bij de bar een kop koffie. Het optreden was gezellig

en duurde tot 22.30 uur, waarna de nog aanwezige reisgenoten (ook ik) naar de Safaribar gingen. Ook daar werd gedanst, waarbij vele nummers die gedraaid werden, die drie dagen terug ook te horen waren. Ik dronk hier een glas cola bij.

Ongeveer een uur bleven wij. Daarna liepen we (over half twaalf) terug naar ons hotelgebouw. Eenmaal in m'n hotelkamer keek ik televisie, naar een actiefilm (The Northman), die nagesynchroniseerd was in het Duits. Na drie kwartier kijken zette ik de televisie uit en poetste ik mijn tanden om daarna naar bed te gaan.

Di 10 Sep. POSTKAARTEN VERSTUREN

Om 08.15 uur ging de wekker weer. Ik stond op, ging naar de badkamer en douchte me daar. Nadat ik schone kleren had aangedaan liep ik de kamer uit en ging ik via de receptiezaal naar het Thalassa Restaurant, waar de meesten van onze reisgroep al aan de tafels zaten. Ik nam plaats aan een zo'n tafel op schepte op voor het ontbijt. Ditmaal nam ik twee tosti's (een met ham en een met ei), een bergje aardappelpartjes en een schaal met bananen-muesliyoghurt. Ik dronk er een glas ananassap bij en een kop koffie, en pakte naderhand nog wat stukjes sinaasappel, meloen en ananas.

Na het ontbijt kregen wij tot 13.30 uur de tijd voor onszelf, omdat de lunch op dat tijdstip in snackbar Delfinia zou plaatsvinden. Ik liep naar m'n hotelkamer, schreef daar nog wat in mijn schrift op en ging daarna naar de hotelsupermarkt. Ik kocht daar acht postkaarten, acht postzegels en een fles water (voor 22 Euro!). Daarna ging ik terug naar m'n kamer en schreef ik daar de postkaarten, die zouden gaan naar mijn moeder, mijn jongere broer Sander en zijn vrouw Marjolijn met hun dochter Victoria, vriendinnen Noor en Judith, en vrienden Harm, Mourad en Rutger. Dit alles schreef ik in gedeelten, waarbij ik halverwege tussendoor ook schreef aan mijn reisverslag.

Even voor 13.30 uur liep ik naar snackbar Delfinia toe. We gingen daar zitten en kregen onze lunches geserveerd, die we tijdens het

ontbijt al hadden besteld bij de begeleiding. Ikzelf had een omelet met frites gekozen, terwijl frites met een pitabroodje en Spaghetti Bolognese de twee meest gekozen gerechten waren. Na de lunch ging ik naar m'n hotelkamer en kleepte ik me daar om.

Met mijn halfvolle tas en wat handdoeken liep ik het zwembad van dit hotelgebouw, vlakbij de snackbar. Ik legde de tas op een strandbedje en ging naar een menigte van reisgenoten aan de kant van het zwembad. Sommigen van hen deden een testduik in het bad, waarbij Mark en Bas dat als eerste twee deden. Cassie en Roy zag ik een snorkeltest doen, en vlak daarna ging ikzelf ook het water in. Ik zwom zo'n drie ronden in het bad, en zwom daarbij onder een klein, breed watervalletje, die vanuit het hogere gelegen zwembadje stroomde. Zelf wilde ik ook een snorkeltest doen, maar dit was niet mogelijk bij de landelijke wetgeving i.v.m. met mijn epilepsie. Na het zwemmen ging ik nog twintig minuten op mijn strandbedje liggen, waarna ik naar de snackbar liep voor een kop koffie.

Nadat ik de koffie had betaald en opgedronken ging ik naar m'n hotelkamer. Ik maakte daar het schrijfwerk aan mijn postkaarten af en liep daarmee naar de postbus, bij het voorplein van het hotel. Ik wierp de kaarten erin en schreef vervolgens nog wat op over het reisverslag. Na een halfuur deed ik mijn schriftje dicht en liep ik naar de verandakoepel toe. Pas om 18.20 uur kwam ik daar aan voor de begeleidingsspeech, die eigenlijk al begonnen was.

Tijdens deze toespraak kregen wij het verdere verloop van de vakantie-excursies te horen. Vrijwel alles bleef hetzelfde, behalve de vlindervallei en het ezel- en paardenbezoek, die werden met elkaar van dag geruild. En dus morgen de vlindervallei. Tijdens de speech werd ook verteld dat we de aankomende avond zouden gaan stappen in Faliraki.

Wij stonden op en liepen naar het Thalassa Restaurant. We gingen daarbinnen zitten aan vier tafels en bestelden daar ieder een drankje. Ikzelf bestelde een kop koffie en begon daarna met opscheppen, waarbij ik begon met tomatensoep als voorgerecht. Als

hoofdgerecht at ik een bord met lasagne, kip en Lyonnaise aardappelen met wat Griekse salade, en als dessert een stuk karamelcake met panna cotta. Na dit diner gingen we naar onze kamers en maakte ik me klaar voor het stapavondje.

Tot 20.45 uur verzamelden wij ons bij de receptiezaal. We liepen aan de voorkant het hotel uit, staken de weg over en wachtte daar bij de bushalte op de juiste bus. Deze reed ons naar het centrum van Faliraki, en daar stapten wij uit. We liepen door een aantal straten, waar heel wat cafés aanzaten. Twee daarvan bezochten we, waarvan de eerste vele beeldschermen had, met daarop vertoningen van sportwedstrijden. Er stond dancemuziek aan en er werd gedanst, waarbij ik een flesje Mythos bier dronk. Het tweede café had een open dansvloer, en daar werd non-stop dance gedraaid, met nummers als 'The Rhythm of the Night' van Corona (1994), 'Freed from Desire' van Gala (1996), 'Party Rock Anthem' van LMFAO (2011), 'Catch' van Kosheen (2000), 'Without Me' van Eminem (2002) en 'Cotton Eye Joe' van The Rednex (1994). Wij allen dansten, en dit duurde tot zowat 00.15 uur, waarbij ik ook zweette. Om wat te koelen bestelde en dronk ik een flesje water.

Nadat wij het café verlieten, lieten we door een voorbijganger een groepsfoto van ons maken. We bedankten deze en liepen de straat af, richting een plein vlakbij het strand, waar wij drie dagen eerder waren. Op dat plein stonden vier taxibusjes klaar, en daar stapten wij in. De chauffeurs reden ons terug naar ons hotel, waarbij tijdens de rit in de auto liedjes klonken als 'Don't Let Me Down' van The Beatles & Billy Preston (1969). Eenmaal bij het hotel bedankten wij onze chauffeur, waarna we uit de busjes stapten en het hotelgebouw inliepen. We gingen naar onze kamers, en in m'n hotelkamer poetste ik mijn tanden. Vrijwel direct ging ik in bed liggen, want het was al bijna 01.00 uur.

Wo 11 Sep. PAPILLONS EN DE KARAOKE

Even over 08.00 uur ging de wekker. Toch duurde het nog een halfuur voordat ik opstond, vanwege de krachtschuld van

gisteren, want mijn hoofd deed nog wat zeer. Uiteindelijk pakte ik schone kleren en nam ik in de badkamer een douche, om me daarna aan te kleden. Ik liep de hotelkamer uit, en ging via de receptiezaal naar het Thalassa Restaurant. Buiten regende het, en daardoor waren de buitenluchtgangen en de paden nat en glad. En dus uitkijken! Uiteindelijk kwam ik bij het restaurant, en in de eetzaal ging ik zitten aan een deels door ons bezette tafel. Ik schepte twee sneeën toast op, een met kaas en een met tomaat, en nam daarbij een schaalje bananenyoghurt met muesli. Hierbij dronk ik twee koppen koffie en een glas ananassap, en naderhand nam ik nog een schaalje met ananas en meloen.

Vervolgens kregen wij tot 13.00 uur de tijd voor onszelf, omdat we dan samen zouden komen voor de lunch. Wij verlieten het Thalassa Restaurant en liepen naar ons hotelgebouw, waar heel wat tegelvloeren nog nat waren. Eenmaal in m'n hotelkamer poetste ik mijn tanden en schreef ik nog wat op in mijn reisverslag. Na heel wat minuten schrijven stopte ik en pakte ik mijn tas in voor de excursie van vandaag, het bezoek aan de Vlindervallei. Rond 13.00 uur ging ik weer en liep ik naar een overdekte veranda, vlakbij de receptiezaal. Daar aten wij allen een broodje, waarbij ik er een at met kalkoenfilet en frites en er een pakje jus d'orange bij dronk.

Omstreeks 13.45 uur stonden wij op. We liepen naar de parkeerplaats van ons hotel, waar een grote bus klaarstond en stapten erin. De chauffeur reed ons in de richting van Faliraki, en sloeg vlak daarvoor rechtsaf. Via het dorpje en een klooster (Kalopetra Monastery) reden we de bossen in, en eenmaal bij een parkeerplaats, waar de weg stijgend rechtsom boog, parkeerde de chauffeur ons. We stapten uit en wandelden langs de nog licht stijgende weg, totdat we kwamen bij een ingangspoort van de Koiláda Petaloudos. Dit betekende Vlindervallei.

Wij liepen door de poort en kwamen op een stenen tegelpad, dat een paar procent omhoog ging. Ook gingen we over bruggen en kwamen we langs vele bomen, waaraan van allerlei vlinders zaten. Sommige vlinders vlogen zelfs, en op rotsen rechts van het pad

liepen verscheidene krabben. Soms stak een krab het tegelpad over, en de begeleiding fotografeerde er zoëen van 15 cm groot. Wat verder in deze vallei kwamen we bij een houten trap, en na deze te hebben beklommen, steeg het pad weer geleidelijk. Er volgden nog een paar trappen, en het pad eindigde bij een steile, stenen trap, die boven eindigde bij een café-restaurant.

Vanuit het cafégebouw liepen wij dezelfde weg weer naar beneden. Hierbij namen we vrijwel allen nog foto's van het uitzicht en de diertjes. Eenmaal bij de in/uitgang van deze Vlindervallei bleek dat deze ook een routedeel had verder naar beneden. Geruchten gingen dat Bas en Aad van Toor (resp. geb. 1935 en 1942) er in 1988 geweest zouden zijn voor opnames van een aflevering in de tv-serie 'Bassie en Adriaan en de Verzonken Stad' (1989). We liepen naar een trapje, rechts van de weg, gingen daarop naar beneden, en gingen daarna door een tunneltje heen. Via een terrasvlakte kwamen we op een keienpad, die inclusief trappen een eind door daalde tot aan een overdekte cafétaria. Eenmaal daar keerden wij en begonnen we aan de looptocht terug naar boven. Vrijwel onderaan vonden we nog een grotingang, waar B&A in 1988 waren geweest, maar echter was afgesloten.

Via het keienpad en de trappen kwamen we weer bij de weg uit. Daarboven bestelde ik bij de kraam een beker koffie, maar nog maar deels had ik deze opgedronken, op wij gingen allemaal weer terug naar de bus. Tijdens het terugwandelen zag ik tot viermaal toe een krab de weg oversteken. Zodra wij in de bus zaten reed de chauffeur aan, en deze bracht ons via het Kalopetra Monastery en het dorpje Psintos richting de badplaats Faliraki. Daar gingen we rechtsaf richting Kalithéa.

Eenmaal bij ons hotel stapten wij uit. We gingen we naar onze hotelkamer, waarna ikzelf in m'n kamer nog wat opschreef over de reis en nog wat las. De begeleidingstoespraak had al plaatsgevonden tijdens de busrit, waarbij Lieven vertelde dat we morgen naar het strand van ons hotel zouden gaan en enkele reisgenoten daar zouden snorkelen. Omstreeks 18.40 uur verliet ik m'n hotelkamer

en liep ik naar het Thalassa Restaurant, waar ik in de eetzaal ging zitten aan zo'n tafel.

Ik bestelde een cola en schepte vervolgens het voorgerecht op, een kop preisoep. Als hoofdgerecht nam ik een bord nasi met kip, zalm, tomaat en frites, met ketchup en mosterd, en als dessert at ik een schaalje bananenmousse, een stukje lemoncake met wat ananas en grapefruit. Het was een heerlijke, gezellige maaltijd, en na het eten liep ik met Cassie en Marieke naar het hotelgebouw. Daar gingen we onze eigen weg en schreef ik nog wat verder aan m'n reisverslag, waarbij ik echter de tijd vergat.

Pas om 21.15 uur keek ik op de klok van mijn telefoon, terwijl al om 21.00 uur in de Safaribar een karaóke-avond was begonnen. Ik snelde m'n kamer uit en liep via de receptiezaal naar buiten. Via het Thalassa Restaurant, de tuinen en de hotelflats kwam ik bij de Safaribar, waar mijn reisgenoten om drie á vier tafels zaten. Selma sprak mij daar aan en vroeg hoe ik gekomen was, en zorgde er zelfs voor dat ik tussen haar en Lieven op een stoel kon gaan zitten.

Op dat moment zong een onbekende Nederlander een levenslied na, Marco Schuitmaker met 'Engelbewaarder' (2023; origineel van Mieke (Gijs) (1976)). Ik ging naar de bar, kocht daar een kop koffie, maar terug merkte daarna ik mijn zitplaats nu was bezet. Ik verkaste naar een andere nog vrije stoel, rechts van Marieke, en kwam zo te zitten schuin tegenover het rechts hangende tekstscherf. Er werden vele nummers gezongen, waaronder 'The Best' van Tina Turner (1989) door Mark, 'This Town' van Niall Horan (2016) door Alexander en 'Stukje van Mij' van Meau (2023) door Cato. Daarna zong een kelner, genaamd Costas een Grieks Sirtakiliedje, 'Siko Chorepse Sirtaki' van Aliki Vougiouklaki (1966) en twee vrouwen (Elena en Julia) 'Mamma Mia' van A.B.B.A. (1975). Vervolgens kwam ik aan de beurt en zong ik 'I Love You' van de Ierse rockband Fontaines D.C. (2021), een heftig nummer over de liefde van deze band voor de stad Dublin, maar ook hun boosheid over de huidige politieke klimaat in de samenleving (bijv. mensen met teveel macht). Ikzelf zong het alsof het een

heftig liefdeslied was. Tegen het einde van de karaóke ging begeleidster Anouk zingen, maar zij riep ons alle mee de dansvloer op. Zij zong de tekst van 'Links, Rechts' van Snollebollekes (2015), en wij vrijwel alle reisgenoten dansten erop (evenals ikzelf).

De Karaókeavond eindigde even na 23.00 uur. Daarna liepen wij terug naar het hotelgebouw. Ik liep met Cassie en Jakko mee, maar bij de receptiezaal splitsten wij en ging ik naar m'n hotelkamer. Ik schreef daar nog wat op over de reis en poetste daarna mijn tanden, waarna ik rond 00.15 uur in bed ging liggen.

Do 12. Sep. HET HOTELSTRAND

Om 08.00 uur ging de wekker. Ik stapte uit bed en nam in de badkamer een douche. Nadat ik me had aangekleed, liep ik via de receptiezaal naar het Thalassa Restaurant, om daar in de eetzaal een tafelplaats te kiezen. Ik liep naar het buffet, schepte daar twee broodjes op, een met ei en een met kaas, en nam er een schaalje perenyoghurt met muesli erbij. Ik dronk er twee koppen koffie bij en een glas sinaasappelsap, en nam na het opeten van de broodjes nog een stuk ananas en wat sinaasappel.

Vervolgens liep ik terug naar m'n hotelkamer. Ik poetste daar mijn tanden en trok mijn zwembroek aan, want we zouden naar het hotelstrand gaan. Even voor 10.30 uur liep ik naar de receptiezaal, en zodra wij alle reisgenoten en begeleid(st)ers er waren vertrokken wij. We gingen via de achterdeur de tuinzone in, en liepen via het restaurant en de verandakoepel een pad op, die steil naar beneden ging. Op een gegeven moment kregen we zicht over een strand, waar vele (minimaal honderden-vijftig) parasols stonden, met bij elk twee á drie strandbedjes. We gingen bijna 180 graden naar links en liepen zo een helling af en liepen naar een plek achterin de strandzone. Daar klapten wij parasols uit en huurden wij ieder voor 3 Euro een strandbedje. Ikzelf kwam daarbij te zitten tussen Cassie (links) en Marieke.

Tijdens dit verblijf op het strand was het 31 graden Celsius. De zon scheen krachtig, en dus

moesten we ons goed insmeren met zonnebrand. Het strandzand was vrij heet, en dit voelde ik toen ik erover liep richting het middelstrand. Ik stapte daar het zeewater in en liep er tot mijn middel in. Ongeveer tien minuten bleef ik in het water, waarna ik weer terugliep over het hete zand naar mijn strandbedje. Eenmaal daar zittend schreef ik nog wat aan mijn reisverslag en puzzelde ik in mijn Bosatlas-puzzelboek.

Rond 13.10 uur stonden wij allen van de bedjes op. We liepen naar een snackbar, vrij recht tegenover het middelstrand, en gingen daar zitten aan een lange tafel. Een bediende nam de bestelling van de drankjes op, waarbij ik een cola bestelde. Na het serveren van de drankjes werd het eten voor ons opgediend, die we vanochtend tijdens het ontbijt hadden besteld. Ikzelf had daarbij gekozen voor Spaghetti Carbonara, mijn lievelingspasta. Na het eten rekenden we onze drankjes af en gingen sommigen van ons weer naar het strand. De anderen liepen terug naar het hotelgebouw.

Ikzelf liep met Cassie naar het zwembad van het hotel(gebouw). We gingen daar ieder liggen op een strandbedje en smeerden ons in met zonnebrand. Ongeveer een kwartier gingen we zo liggen in de zon, waarbij deze fel scheen en er af en toe een wolk voor schoof. Vervolgens gingen we het zwembad in, waarbij ik zo'n drie ronden zwom, en daarbij ook onder het brede watervalletje doorging. Daarna zwom ik onder een tunneltje door en volgde rechts een trapje, waar ik uit het water stapte. Ik ging terug naar mijn strandbedje en zonde daarop zo'n twintig minuten, waarbij mijn zwembroek ook wat mee droogde.

Rond 16.00 uur verliet ik in mijn eentje het zwembad. Ik ging naar Snackbar Delfinia en bestelde daar eenmaal zittend een kop koffie. Hierbij kreeg ik een glas water, en na het betalen liep ik naar m'n hotelkamer. Ik nam daar een douche en schreef na het aankleden aan mijn reisverslag tot 18.10 uur. Op dat tijdstip verliet ik de kamer en ging ik naar de verandakoepel, waar de toespraak van de begeleid(st)ers weer plaatsvond. Zij vertelden dat de dag morgen lang zou worden, want om 08.15 uur zouden wij in de receptiezaal

moeten zijn, om vanuit daar te lopen naar het busstation, waar de bus ons dan zou oppikken en zou brengen naar de haven van Rhódos.

Wij stonden op en liepen naar het Thalassa restaurant. We gingen daar in de eetzaal zitten aan vier tafels en bestelden daar onze drankjes. Ikzelf nam ditmaal een kop koffie, en bij het opscheppen nam ik als voorgerecht een kop groentesoep. Als hoofdgerecht volgde een stuk omelet met champignons, met gebakken eend in sinaasappelsaus en gebakken aardappels, met mosterd, en als dessert at ik chocolademousse en aardbeiencake, met wat plakken ananas en sinaasappel. Bovendien sprak ik nog met enkele reisgenoten.

Omstreeks 20.30 uur verliet ik de eetzaal. Ik liep weer naar m'n hotelkamer en schreef daar nog wat op over de reis. Rond 21.00 uur ging ik naar de cafézaal, waar tegenover de deuropening buiten het lage podium stond, waar afgelopen zaterdagavond de Supremes-tribute had plaatsgevonden. Deze avond traden er drie mannen op, in een kostuum en met een ketting om hun nek, als de Jaren 50 en 60 rhytm 'n bluesband The Drifters. Cassie, Djamie, Alexander en Wouter keken ook mee, en het Drifters-tributetrio zong vele nummers zoals 'On Broadway' (1962), 'Under the Boardwalk' (1964), 'Saturday Night at the Movies' (1964), 'Kissing in the Backrow of the Movies' (1973) en natuurlijk 'Save the Last Dance for Me' (1961). Daarnaast zongen ze nummers van andere artiesten, zoals 'My Girl' (1965) en 'Papa Was a Rolling Stone' (1972) van The Temptations, 'You're the First, The Last, My Everything' van Barry White (1974), 'September' van Earth, Wind & Fire (1978) en 'All Night Long (All Night)' van Lionel Richie (1983), en tijdens deze act dronk ik een kop koffie.

Na afloop liepen we naar de bar om onze drankjes af te rekenen. De meesten van ons gingen naar hun slaapkamer, omdat het al 22.30 uur was, maar ik ging eerst nog zitten in de receptiezaal en schreef daar zo'n twintig minuten aan mijn reisverslag. Terwijl ik schreef liet Djamie mij een foto zien, waarop zij poseerde met de drie tribute-zangers van The Drifters. Even voor 23.00 uur stond ik op en liep ik naar m'n hotelkamer om daar mijn

tanden te poetsen. Vervolgens ging ik naar bed.

Vr 13 Sep. DE BOOTTOCHT

Al om 06.15 uur hoorde ik de wekker gaan. Ik stond vrij snel op en nam een douche in de badkamer. Ik kleepte me aan en liep de hotelkamer uit, naar de eetzaal in het Thalassa Restaurant, waar ik ging daar zitten aan een tafel. Bij het buffet nam ik twee sneeën toast, een met ei en een met slami, en een schaalje melk met cornflakes. Ik dronk er twee koppen koffie bij en nam daarna qua fruit een Granny Smith appel. Rond 08.00 uur snelde ik me weer naar m'n hotelkamer en poetste ik daar mijn tanden, waarna ik mijn spijkerbroek verkleedde voor mijn zwembroek.

Ik pakte mijn tas in en liep ermee naar de receptiezaal. Daar wachtten wij op de anderen en kregen we ieder van de begeleiding een lunchpakketje mee. Rond 08.20 uur liepen wij naar de voorliggende parkeerplaats, waar een bus klaar stond. We stapten er allen in, en de chauffeur reed ons naar de oude stad van Rhódos toe.

Eenmaal bij de stadhaven stopte de bus bij de kade. Wij stapten uit de bus en liepen over de kade naar een grote dubbeldeckboot, die Zéus heette. We stapten daar rond 09.00 uur in, maar moesten nog drie kwartier wachten, want pas om 09.45 zou de boot vertrekken. Zo voeren wij de Middellandse Zee op, waarbij de stadswal en de Evangelische kerk bij de haven (Ekklesia Evaggelismos) langzaam uit ons zicht verdween. De boot draaide om het noordelijkste puntje van eiland Rhódos, en zo kwamen we op de Egeïsche Zee. Links van ons lag nu het eiland, en steeds verder voeren we ervan af, waarbij we dichterbij het vasteland van Turkije kwamen, dat we al vanuit Rhódos-stad konden zien.

Met een kopje koffie genoot ik van dit prachtig uitzicht. Even voor 12.00 uur kregen wij een bergachtig eiland voor ons uit te zien, en langzaam voerde onze boot daar een baai in. Dit eiland heette Symi en de baai Navou, en de boot meerde aan op 200 meter van het strand. Ik at mijn broodje salami van mijn

lunchpakketje op en zag vele medepassagiers in zwemkleding naar de rand van het bootje toegaan. Velen van hen sprongen vanaf een uitlopende duikplank het water in, en anderen lieten zich er langzaam inzakken. Na enige twijfel trok in mijn schoenen, sokken en shirt uit en liep ik naar de trapladder van de boot toe. Langzaam ging ik het zeewater in, en zo'n 75 meter zwom ik af van de boot. Tijdens het terugzwemmen zwom ik o.a. Manal en Sterre (beg.) tegemoet, en vervolgens Ellen N., Elroy en Lieven. Ik stapte via de trapladder het water weer uit en maakte eenmaal op de boot gebruik van een douche, waarbij we wat stralen water over me heen spoelde.

Ik liep terug naar mijn zitplaats (naast Cassie) en ging daar zitten. Na een kwartier trok ik mijn shirt weer aan, en zodra iedereen weer aan boord was voer de boot verder. We gingen meerdere baaien voorbij, met Turkije nog altijd rechts van ons, en kwamen even later bij een havenbaai, half omringd door een schilderachtig stadje. Er stond een witte kerk met heel wat gekleurde huizen, en de meeste daarvan stonden tegen de steile rotswanden op, in diverse hoogten. De bemanningscrew haalde het ankertouw tevoorschijn en enterde hiermee de boot vast aan de kade. Ze haalden de loopbrug omlaag en zo konden wij uitstappen.

Eenmaal aan land verzamelden wij ons bij een lantaarnpaal op de kade, langs een straat. We splitsten ons in kleinere groepjes, waarbij ik meeging met Cato, Ellen G., Manal, Selma, Marc, Wouter en begeleidster Sterre. Nadat we enkele winkeltjes voorbij liepen, stapten Cato en Manal een tasjeswinkel in en kocht een van hen daar iets. Een kledingwinkel en een souvenirshop volgden, en wat verderop kwamen we bij een driesprong, waar omheen verscheidene eetcafés stonden. Wij liepen een pizzeria in, en bestelden daar vrijwel allen een maaltijd. Ikzelf bestelde een omelet met frites, komkommer en tomaat, met als drank een kop koffie.

Nadat wij alles afrekende gingen we weer naar buiten. We liepen een andere straat in, rechts van de haven, en kwamen daar bij een terras waar een ander groepje met reisgenoten aan een tafel zat. We zeiden hen

gedag (zij ons ook) en liepen vervolgens verder. We gingen rechtsaf een binnenstraatje in en stapten daar een souvenirwinkel in, waar ik een beker kocht, met daarop een afbeelding van het stadje Symi, en een souvenirpen. Daarna gingen we als groepje weer verder en kwamen we via wat andere binnenstraten uit bij een terras. Achter dat terras lagen geelblauwe trappen tussen de huizen, en Cato, Ellen G., Marc, Wouter, Sterre (beg.) en ik poseerden op twee treden ervan. Manal maakte daar een foto van.

Wij liepen de trap weer af, en wandelden via twee nog niet door ons aangedane straatjes naar de boulevardstraat. Daar was rechts om de hoek een ijskraam. Sommigen van ons kochten daar een ijsje, en daarna liepen we weer terug naar de haven. We verzamelden ons daar bij de herkenbare lantaarnpaal, en zodra alle reisgenoten er weer een grote groep was, stapten wij de boot Zéus weer in.

Rond 16.15 uur vertrok de boot. Langzaam voer deze ons de haven uit, waarop de huizen van Symi en de rotsen langzaam kleiner uitzagen. We kwamen weer op de Egeïsche Zee, met links van ons nu het Turkse vasteland en rechts het eiland Symi, en daar voeren we nog een stukje omheen. Terwijl ik halverwege de tocht een kop koffie bestelde en deze zittend op het benedendek opdrong, werd het eiland Rhódos weer langzamerhand zichtbaar. Rond 18.15 uur konden wij de stad Rhódos weer zien, en even later voer de boot ons om de eilandkaap. Daarop werd ook de haven met de Evangelische kerk weer zichtbaar. Eenmaal bij de havenkade meerde de bemanningscrew de boot aan en konden wij zo uitstappen.

Eenmaal op de kade verdeelden wij ons in twee groepen. We stapten in, in twee dichtbij staande bussen, en de chauffeurs daarin reden ons terug naar ons hotel in Kalithéa. Daar stapten wij uit en gingen we naar onze hotelkamers, waar vrijwel ieder van ons zich kort douchte. Vervolgens liepen we naar het Thalassa Restaurant en gingen we daar zitten aan vier tafeltjes. We bestelden daar een drankje, ik ditmaal een glas cola, en schepten daarna op.

Als voorgerecht nam ik een kop uiensoep, met daarin wat groenten. Als hoofdgerecht schepte ik pilavrijst op, met twee Turkse gehaktballen, wat gebakken spek en een garnering van kool, tomaat, komkommer en uien, en als dessert een schaalje met drie bollen ijs (aardbeien, banaan en mango). Toen we klaar waren met eten, was het al 20.30 uur geweest, en om 21.00 uur zou er een tribute-band optreden als The Beatles, op het kleine podium buiten de cafézaal. Aangezien ik nog wat te doen had zou ik daar pas later komen, en liep ik naar m'n hotelkamer om daar nog wat te schrijven aan mijn reisverslag.

Na zo'n vijfendertig minuten schrijven stond ik rond 21.20 uur van mijn bed op. Ik ging de hotelkamer uit en liep via de receptiezaal naar de desbetreffende cafézaal. Daar buiten op het podium speelden vier jonge muzikanten als The Beatles, waarbij ze qua uiterlijk er ook op leken. Ik ging zitten aan een tafel, waar Alexander en begeleider Bas ook aanzaten, en hoorde de band hits spelen zoals 'Help!' (1965), 'Come Together' (1969; rockband KANE gebruikte deze titel in 2013 voor een ander eigen liedje) en 'Get Back' (1969), en albumtracks als 'With a Little Help from My Friends' (1967) en 'Helter Skelter' (1968). Tijdens dit optreden dronk ik een kop koffie en speelde de band ook nummers van rock 'n rollzanger Chuck Berry (1926-2017), zoals 'Roll Over Beethoven' (1956) en 'Johnny B. Goode' (1957). De tribute-band sloot af met de best verkochte Beatlessong 'Hey Jude' (1968), en natuurlijk zong iedereen daarop luid mee.

Het optreden eindigde rond 22.45 uur. Na het afrekenen ging ik nog zitten in de receptiezaal en schreef daar nog wat op. Na een halfuur schrijven stopte ik en liep ik naar m'n hotelkamer, waar ik mijn tanden poetste en vervolgens in bed ging liggen.

Za 14 Sep. EZELS EN PAARDEN

Om 07.15 uur ging de wekker. Toch sliep ik nog zo'n twintig minuten door. Ik schrok wakker, stond op, en nam vlug een douche om me vervolgens aan te kleden. Ik ging de gang op, en liep via de receptiezaal naar het Thalassa Restaurant. Nadat ik daar een plaats

aan een tafel had uitgekozen, liep ik naar het buffet, waar ik werd aangesproken door een man van in de zestig jaar. Hij kwam uit Nederland en vroeg aan mij wat ik van de reis vond. Ik antwoordde dat het erg gezellig was en dat ik gisteren met de hele Flow Reizen-groep naar het eilandje Symi was toegegaan. De man vertelde daarop dat hijzelf ook op Symi was geweest en dat hij het een prachtig stadje vond, met mooie huizen, een prachtig uitzicht en een mooie haven. We wensten elkaar een fijne vakantie.

Daarna begon ik met opscheppen. Ik nam een croissant nam, een crêpe (pannenkoek) met chocoladesaus en een tosti met kaas, en dronk er twee koppen koffie en een glas jus d'orange bij. Ten slotte nam ik nog aardbeienyoghurt met muesli, met wat meloen en sinaasappel, en na dit ontbijt liep ik weer naar m'n hotelkamer. Ik poetste daar mijn tanden en pakte mijn tas, en liep daarmee naar de receptiezaal, waar we voor 09.15 uur sowieso moesten verzamelen.

Op de parkeerplaats van het voorliggende hotelplein stond een bus klaar. Cato, Djamie, Ellen G., Manal, Marieke, Dennis, Mark, Roy, Wouter en ik liepen met begeleid(st)ers Sterre en Lieven ernaar toe en stapten erin. Zo begon de dagexcursie, waarbij de chauffeur ons vrij snel het binnenland inreed. Via een korte, steile heuvelpas kwamen we in de heuvels, en na zo'n twintig minuten rijden gingen we rechtsaf een zandweg op. Even verderop stopte de chauffeur achter een herkenbare Jeep, en daaruit stapte Caroline die we nog kennen van de Jeep Safari van vijf dagen terug.

Wij stapten uit en liepen met Caroline verder het zandweggetje af. Vervolgend gingen we rechtsaf, waar een soort ezelboerderij stond, met links een rechthoekige weide, omringd door schrikdraad, en waarin acht ezels liepen. Rechts stond een schuur, en daarvoor lagen drie banken van stobalen. Een aardige, mooie vrouw en een vriendelijke meneer verwelkomden ons, en we liepen het terrein op naar de stobalen waarop we gingen zitten.

Aandachtig luisterden wij naar wat de vrouw en de man vertelden. Zij vormden een

echtpaar, kwamen uit Duitsland en heetten Jannie en Bernhard. Ze vertelden dat alle acht de ezels oud zijn en gered waren van de slacht. De ezels hadden altijd hard gewerkt tot hun 26e levensjaar en waren inmiddels allen 30-plusser. De oudste ezel was een bruine ezel, heette Hardy, en was maar liefst 40 á 41 jaar. Wij als groep splitsten in tweeën, waarbij de ene groepsdeel voedsel ging zoeken en het andere deel zorgde voor o.a. het kammen van de ezels. Hierbij mochten we ook op de ezelweide komen. Ikzelf pakte een miniharkje en maakte daarmee drie borstels schoon, een cyaanblauwe, een magentarode en een donkerblauwe.

Toen ik bijna klaar was met borstel drie, riep Bernhard mij om op de weide te komen. Daar mocht een ezel aaien en gaf ik deze ook enkele borstelwegen. Bernhard vertelde dat de ezels afkomstig waren uit een rotswoestijn, en dat ze het eten en drinken dat ze binnen krijgen opslaan in hun nekstreek. Daardoor kunnen ze tot een week lang overleven zonder eten en drinken. Na het horen van al deze info stapte ik weer uit de weide en ging ik door met het schoonmaken van de borstels. Ik maakte nog een gele en een witte schoon, en daarna kwamen de voedselzoekers weer terug. Wij wisselden als groep van activiteit, en Janine zocht twee van onze groep om twee ezels met touw voort te begeleiden. Dennis en ik antwoordde daarop.

Wij gingen met de ezels het pad op. Tijdens deze wandeling snoepten de ezels wat zij konden, zoals boombladeren. We gingen linksaf een open veldje op en gingen daar op zoek naar voedsel. We kapten wat stro en gingen op zoek naar drie verstopte komkommers. Ikzelf kamde hiervoor voor twee-derde het hele veld uit, maar vond er geen een. Na een tijdje zoeken riep Jannie mij, waarop ik antwoordde 'I Will Be Come in Your Direction'. Eenmaal bij d'r en ons groepsdeel liepen we terug naar de ezelsboerderij, en daar sneden wij het gevonden voedsel. We voedden daarmee de ezels en namen daarna afscheid van de aardige Jannie en Bernhard.

Wij liepen met Caroline mee, en gingen daarbij rechtsaf. Zo'n 200 meter verderop kwamen we bij een paardenboerderij, waar

we in de eerste oogopslag zicht kregen op een omlinjnde weide. In de weide stond een bruin paard, en rechts ervan stond een schuurhuisje met een klein toilet. Voor het huisje stond een tafel met stoelen een bankjes, en een vrouw van in de veertig, Natasha, een zwartharige jongedame, Despina, verwelkomden ons daar. We mochten er gaan zitten, en Sterre en Lieven deelden broodjes uit die ze vanuit het hotel hadden meegenomen. Ik at zelf twee broodjes, een met salami en een met kalkoenfilet, en dronk er cola en sinas bij. Met het uitzicht op de paardenweide en de heuvels daarachter zagen we tussen twee heuvels soms een vliegtuig opstijgen vanuit het nu onzichtbare vliegveld Diágoras.

Na het lunchen gingen wij naar de weide. Sommigen van ons gingen daar rijden op het paard. Marc begon en reed er twee rondjes mee, waarbij hij begeleid werd door Despina. Dit deed mij aarzelen of ikzelf ook een ritje zou maken, omdat een ponyrit in de Wanroyse Bergen, toen ik nog zeven jaar was (1989/1990) bijna fout ging. Uiteindelijk besloot ik het paard op te gaan en reed ik er twee rondjes mee, hoewel dat in het begin van de rit vreemd en spannend aanvoelde. Toch wendde het snel en was de rit alweer voorbij voordat ik het wist. Het paard heette Bizkit, en Marieke, Manal en Cato maakten er ook een ritje op. Manal bestuurde het paard zelfs zonder Despina's begeleiding, wat er zeer fotowaardig uitzag, maar een foto die ik ervan maakte en aan haar verstuurde zou ik op diens verzoek zelf niet overhouden.

Na het paardrijden gingen wij verder. We liepen achter Natasha en Caroline aan, en kwamen verder op de boerderij in een openluchtstalling, waar een aantal paarden stonden, de ene wit, de ander grijs en nog een paar bruine paarden. Natasha en Caroline vertelden dat alle paarden op deze boerderij waren gered van een vrijwel zekere dood (meestal door verwaarlozing door hun vorige eigenaars; verhongering, uitdroging), en dat ze in de laatste maanden erna flink werden opgeknapt. Na deze rondleiding namen wij afscheid van het personeel en liepen we met Caroline terug naar onze bus. Ook van haar

namen we afscheid en we stapten in het busje, waarop de chauffeur aanreed.

Wij gingen het zandweggetje af en kwamen via de asfaltweg en de heuvelpas bij het dorpje Koskinou. Vanuit daar kwamen we bij het hotel van Kalithéa. De chauffeur zette ons af op de parkeerplaats ervan, en dankend stapten wij uit om daarna het gebouw in te gaan. Ik ging naar m'n hotelkamer en werkte daar eerst mijn reisverslag bij. Vervolgens verkleetde ik mijn spijkerbroek voor de zwembroek en liep ik naar het zwembad toe. Daarin zwom ik drie ronden, waarna ik ging liggen op een strandbedje. Na een tijdje droogzonnen stond ik op en liep ik naar snackbar Delfinia om daar een kop koffie te drinken. Hierbij kreeg ik van het personeel zelfs een kleine schaaldessert cadeau.

Na het afrekenen ging ik weer naar m'n hotelkamer. Ik nam daar een korte douche en trok daarna mijn spijkerbroek weer aan. Omdat het al 17.45 uur was kon ik amper nog een halfuur doorschrijven, want om 18.15 uur vond er in de verandakoepel van de binnentuin de begeleidingstoespraak plaats. Tijdens deze speech werd verteld over het komende etmaal, waarbij we morgen vrij vroeg moesten opstaan om, om ca. 09.15 uur te vertrekken naar een aquapark in Faliraki. Aankomende avond zou er een dansshow zijn, opgevoerd door vijf jongedames.

Na de toespraak liepen wij naar het Thalassa Restaurant. We zochten daarbinnen ieder een plaatsje uit aan de vier toegewezen tafels en namen bij de vaste serveerster de bestellingen op. Ik bestelde een kop koffie, maar nam het dinér in een afwijkende volgorde. Ik begon met het hoofdgerecht en schepte daarbij spaghetti op, met tomatensaus, een kippenpoot, heel wat champignons en een garnering van groenten. Daarna nam ik een kop kippensoep met extra groenten, en als dessert vanillemouche met aardbeiencake en ananas. Na het betalen van mijn drankje ging ik nog even bij andere reisgenoten zitten, waarna ik nog wat later naar m'n hotelkamer terugging. Daar schreef ik nog wat aan mijn reisverslag.

Even voor 21.00 uur verliet ik de kamer weer. Ik liep via de receptiezaal en de cafézaal naar het buitenrestaurant en zag daar rechts van het kleine podium een aantal reisgenoten van mij zitten om een paar tafels heen, Cassie, Cato, Ellen G., Manal, Dennis, Jo, Marc, Roy, Wouter en begeleid(st)ers Anouk en Bas. Ik ging bij hen zitten, en even later begon de show. Vijf jonge, aantrekkelijke dames, als The Beau Belles, verschenen op het open middenstuk en begonnen te dansen in verschillende muziekstijlen. De ene keer in een pikant pakje met veren op Jazz-achtige meidenmuziek, de andere keer in een pakje met een rokje op de Franse Cancan. Dit optreden werd opgedeeld in drie stukken, en tijdens deze show dronk ik koffie.

In het tweede deel van de show dansten de dames in een mouwloze shirt en een kort broekje, met een schermachtige zonnebril op dance en rap. In het derde deel dansten zij in cowgirlkleding (met een kort broekje) op countrynummers als 'Take Me Home, Country Roads' (1971; John Denver), in de uitvoering van Hermes House Band International (2001), 'Achy Breaky Heart' van Billie Ray Cyrus (1991) en 'Cotton Eye Joe' van Rednex (1994). Tijdens deze laatstgenoemde nummers werden ik en een paar reisgenoten met nog wat anderen door de dames de dansvloer opgetrokken en dansten wij met ze mee. Naderhand sloten de dames af met de lers tapdance, op 'Lord of the Dance' van Michael Flatley (1996).

De dansshow van The Beau Belles was fantastisch, en ontving na elk muzieknummer applaus van ons. Na afloop van de show ging ik naar de bar om een Ouzo te bestellen, maar Mark bleef lang bij de zijkant van de dansvloer. Schijnbaar om met de vijf schoonheden op te foto te mogen gaan, maar opeens riep ons de gehele groep naar zich toe. Met hem en de vijf danseressen poseerden wij allen op de foto, die door medekijkers werd geschoten. Vervolgens zei ik tegen de dames dat het een heel mooi optreden was, waarop een van hen glimlachten. Maar omdat iedere werk(st)er ook zijn/haar eigen leven heeft ging ik weer naar mijn zitplaats en dronk ik in zowat een halfuur mijn ouzo op. Vervolgens rekende ik af bij de kassa van de cafézaal en

ging ik naar m'n hotelkamer. Ik poetste daar mijn tanden en ging daarna liggen op bed.

Zo 15 Sep. AQUAPARK FALIRAKI

Rond 07.10 uur werd ik wakker van de wekker. Zo'n twintig minuten later stond ik op en nam ik in de badkamer een douche. Ik kleepte mij aan en liep daarna via de receptiezaal naar het Thalassa Restaurant. Daar nam ik plaats aan een van de tafels en scheppte ik op, waarbij ik een crêpe nam met chocolade, twee sneeën toast, een met kaas en een met Gelderse worst. Ook nam ik een schaaltje aardbeienyoghurt en dronk ik er twee koppen koffie en een glas ananassap bij. Naderhand nam ik ook nog wat fruit.

Rond 08.55 uur ging ik weer naar m'n hotelkamer. Ik poetste daar mijn tanden en verkleedde mijn spijkerbroek voor de zwembroek. Met mijn handbagetas liep ik naar de receptiezaal, waar wij ons allen verzamelden. Rond 09.15 uur liepen wij richting de parkeerplaats en staken we de weg over naar de bushalte. Even later verscheen daar een bus, en deze bracht ons (tegen betaling) naar een halte in Faliraki. Daar stapten wij uit en liepen we naar een hellende straat aan de rechterzijde. We volgden deze en gingen zo zo'n vijfhonderd meter omhoog tegen een stijgingspercentage van 6 á 7 procent. De weghelling kwam uit bij een rotonde, met in het midden een oldtimer uit de Jaren 30 van de 20e eeuw.

Links van de rotonde zat de ingang van het aquapark, genaamd Waterpark Faliraki. Wij gingen het park in en kregen bij de ingangsbalie een herkenningsbandje om onze polsen. Via een kluizengang en de douches kwamen we op de binnenplaats, en daar lagen heel wat rijen met strandbedden. Wij allen namen plaats op ieder zo'n strandbedje, waarna velen al meteen de glijbanen en de zwembaden opzocht. Voor mij was daar even geen tijd voor, want bijna een uur lang schreef ik bij aan mijn reisverslag. Pas daarna liep ik naar een restaurantje om daar koffie te kopen. Nadat ik daar drinkend mee terugliep, ging ikzelf ook wat glijbanen verkennen. Ik kwam eerst bij een soort golfslagbad, waar ik

liggend op een band het water op moest en zo een waterkanaaltje inging, die leidde naar het breed slagbad dat mij weer aanspoelde naar het ondiepe. Na dit golfslagbad ging ik twee glijbanen af, die allebei op banden naar beneden ging. De eerste was witgeel gestreept en bestond uit vier korte glijhellingen, waarbij na elk zo'n hellinkje een waterschommelpijp volgde. Via de laatste helling plonste ik zo'n zwembadje, waarna ik de tweede glijbaan aandeed. Deze was lang en ging grotendeels door een pijp heen, waarbij ik op de band door draai-effecten soms achterstevoren ging.

Na de twee glijbanen liep ik weer naar het strandbeddenveld. Ik ging daar zitten op mijn strandbedje en wachtte daar op de anderen van de groep. Rond 13.00 uur stond ik op en liep ik met hun naar een hoofdpad, die er bleek te zijn. Het pad ging vrij steil naar beneden, omdat het waterpark pal tegen de helling stond, en vrijwel beneden kwamen we bij een paar kinderzwembaden, waar ook een fastfoodkraam zat. We gingen daar zitten aan een paar lange tafels en mochten vervolgens en gerecht en een drankje kiezen. Ik koos als eten fish and chips en als drank een kop koffie, waar bij het eten zakjes ketchup en mayonaise werden uitgedeeld. Sommigen hadden als saus zelfs tzatziki (knoflookyoghurt met versnipperde komkommer).

Nadat wij alles hadden opgegeten, liepen we dezelfde weg terug naar boven. Hierbij kwamen we ook langst de geelwitte schommelglijbaan, waar ik vanaf was gegaan. Bas (beg.) liet Jos, Michel, Sallad, Wouter en mij met een band poseren naast de uitgang ervan en maakte er een foto van. Daarna liepen we verder naar boven, waar we weer gingen zitten op onze strandbedden. Ik schreef weer door aan mijn reisverslag, en na vijftig minuten schrijven probeerde ik nog twee waterglijbanen uit. De eerste ervan was een hele hoge, lange glijbaan, waarbij op een band zowat vijftien procent naar beneden ging en opveerde tegen een steile wand, die mij als een boomerang op een afstromingsbaan stuwde. De tweede was een bandenglijbaan, die drie keer ronddraaide en vervolgens terug krulde richting een badje.

Na deze twee glijbanen ging naar een van de restaurantjes voor een kop koffie. Ik liep daarmee terug naar mijn strandbed, en trok daar mijn shirt aan. De klok naderde 16.30 uur, en één voor één kwamen ook de andere reisgenoten terug. Zodra iedereen zich had aangekleed liepen we naar de uitgang van het waterpark, waar onze polsbandjes werden doorgeknipt. Ook konden wij daar nog een maquette van het park bewonderen. We verlieten het park en liepen we de hellende straat af naar beneden, waar we de grote weg overstaken. Rond 17.00 uur verscheen daar een bus, en wij stapten erin, waarop de chauffeur ons terug naar ons hotel bracht. We stapten daar uit bij de desbetreffende bushalte en stapten het gebouw in.

Allereerst ging ik naar m'n hotelkamer. Ik schreef daar nog wat aan mijn reisverslag en snelde mij vervolgens naar de verandakoepel. Om 18.15 uur begon daar de toespraak van de begeleiding, waarbij de begeleid(st)ers vertelden dat we de volgende dag tussen 11.00 uur en 12.00 uur onze koffers naar de receptiezaal zouden moeten brengen. De hotelkamers zouden om 12.00 uur gesloten worden, en om 13.30 uur zouden we dan lunchten in snackbar Delfinia. Om 17.00 uur zouden we ons verzamelen in de receptiezaal, waarop een bus ons dan na 17.30 uur zou komen halen voor de terugrit naar vliegveld Diagoràs. Tijdens de toespraak reikten Ellen G. en Cato een cadeau uit aan de begeleiding, waar we vrijwel allen voor hadden ingelegd.

Na de toespraak gingen wij naar het Thalassa restaurant, voor ons laatste vakantiediner. We gingen zitten aan vier tafels in de zaal en bestelden ieder een drankje. Ik bestelde een cola en schepte als voorgerecht een groentesoep op. Als hoofdgerecht nam ik een groentesalade met fetakaas, een kippenpoot en frites met currysous, en als dessert biscuittaart en kersentaart, met plakjes ananas en sinaasappel. Tijdens het eten van mij dessert vroeg Sterre (beg.) aan mij of ik mijn naam wilde schrijven op een postkaart. Deze zou ze aan Jouly geven, omdat zij alle bestellingen van onze drankjes had opgenomen en deze voor ons had geserveerd.

Na het eten gingen wij weer naar onze hotelkamers. Het was al 20.30 uur, maar omdat ik nog wat op te schrijven had zou ik later dan 21.00 uur pas bij de safaribar komen. Op dat tijdstip begon daar een goochelshow, en pas rond 21.30 uur bereikte ik te voet de bar. Ik zag daar heel wat van mijn reisgenoten aan een paar tafels zitten en ging er op een stoel bijzitten. Op het on-verhoogde podium trad een goochelaar op, die kunsten uithaalde, zoals een truc met speelkaarten, het laten zweven van een tafeltje en het eten van vuur. Tijdens het kijken dronk er een kop koffie bij.

Rond 22.15 uur eindigde de show. De dansavond volgde, maar Lieven vroeg ons of wij zin hadden om met hem mee te gaan voetballen. Een aantal van ons gingen mee, en zo sloten Ellen G., Bas W., Jo, Marc en ik, en Bas (beg.) en Lieven even later op twee helften aan bij een voetballend gezin. Ik ging weer in het doel staan en keepste, waarbij ik heel wat schoten op mijn doel stopte. Na een halfuur keepen hield ik het voor gezien en ging ik naar de bar toe. Ik bestelde daar een cola en liep na deze te hebben opgedronken terug naar het veld, om met Sterre, Ellen, Marieke, Bas W., Jo, Marc, Roy en Bas en Lieven penaltyschoten te gaan nemen op één doel. Mark en ik keerden om de beurt, maar vrijwel alle schoten gingen naast of werden door ons gestopt.

Na een reeks penalty's gingen wij van het indoor-voetbalveld af. Wij gingen zitten op een eraan zittende lange houtenbank, waarna Marc op zijn mobiele telefoon Nederlandstalige feestmuziek opzette. Ikzelf vond dit na vijf á zes nummers wel genoeg, en stond op om naar het hoofdgebouw terug te gaan. Daar ging ik zitten in de receptiezaal en schreef ik nog een halfuur aan het reisverslag, terwijl mijn reisgenoten een voor een binnen kwamen en naar hun hotelkamers gingen. Rond 00.00 uur stopte ik met schrijven en liep ik ook naar mijn hotelkamer, waar ik mijn tanden poetste en vervolgens naar bed ging.

Ma 16 Sep. DE TERUGREIS

Zowat om 08.15 uur ging de wekker. Pas na een halfuur stond ik op en nam ik het besluit

om eerst maar te gaan ontbijten. Ik kleepte mezelf om, en liep via de gangen en de receptiezaal naar het Thalassa Restaurant. Ik nam daar in de eetzaal plaats aan een tafel en begon op te scheppen. Ditmaal nam ik een wafel met chocolade en twee tosti's, een met ei en een met kaas, en een schaalje muesliyoghurt met banaan, waarbij ik twee koppen koffie en een glas ananassap dronk. Na dit ontbijt snelde ik mij naar m'n hotelkamer, maar kocht ik eerst nog twee flessen ouzo in de plaatselijke supermarkt.

Eenmaal in de hotelkamer nam ik een douche. Ik poetste mijn tanden, kleepte mezelf weer aan en pakte daarna mijn reiskoffer in. Hierbij vergat ik natuurlijk niet het flesje likeur en de flessen ouzo er ook in te stoppen. Nadat de koffer was ingepakt pakte ik mijn handbagage in, en vervolgens sleepte ik de koffer uit de hotelkamer. Om deze wat gemakkelijker de receptiezaal in te krijgen, sleurde ik het via een licht stijgende gang en tussen de strandbeddenzone door aan het zwembad. Evenals mijn reisgenoten zette ik mijn koffer in de bagagekamer, waarna ik weer naar m'n hotelkamer ging, die ik de gehele vakantie had gedeeld met Wouter. Daar pakte ik mijn tas en overhandigde ik mijn kamerpasje aan Sterre (beg.). Zo verliet ik de kamer, waarna ik in de receptiezaal op een van de banken ging zitten.

Tot zowat 12.00 uur schreef ik verder aan mijn reisverslag. Daarna sloeg ik mijn schriftje dicht en liep ik naar het zwembad toe. Ik ging daar zitten tussen mijn reisgenoten, waarbij ik mocht gaan zitten op een deel van Jakko's strandbedje. Met enkele reisgenoten wisselde ikzelf nog wat telefoon en social media-gegevens uit, om vervolgens nog wat te puzzelen in mijn Wereldatlas puzzelboek. Zo'n drie kwartier loste ik daarin raadsels op, en na het dichtslaan van dit boek sprak ik nog met een paar reisgenoten.

Rond 13.30 uur liepen wij allen naar snackbar Delfinia. Daar kregen wij ieder een gerecht opgediend, die we een paar uur eerder hadden besteld. Ik had een Pizza Margherita uitgekozen, en nam er als drankje een kop koffie bij. Het pizzadeeg was echter behoorlijk dik, en dit deed mij passen toen ik de pizza

voor driekwart ophad. Ook dronk ik nog een extra glas cola, omdat het nog wel een tijdje kon duren voordat we het vliegveld zouden komen. Rond 14.30 uur rekenden wij af, en dus was er nog twee en een halfuur over voor het vertrek. Sommigen van ons gingen nog zwemmen, sommigen gingen nog zonnen, en ik schreef nog door aan mijn reisverslag. Ook puzzelde ik wat, en sprak ik met anderen nog wat na over de mooie vakantie.

17.00 uur. Allemaal zaten wij weer in de receptiezaal. De begeleid(st)ers deelden onze paspoorten aan ons uit, die ze elf dagen eerder voor ons in bewaring namen, en gaven daarna hun toespraak. Zij, namens Lieven, vertelden dat ze dit een hele bijzondere reis vonden en dat ze dit meer als een vakantie hadden ervaart dan als hun werk. Na deze toespraak kregen wij allen een Flow-folder van de winterreizen van 2025 in ontvangst, met als cadeautje een Flow-verjaardagskalender. We namen afscheid van het hotelpersoneel en gingen naar buiten, waar bij de parkeerplaats een van onze begeleid(st)ers nog een groepsfoto van ons maakte.

Omstreeks 17.50 uur verscheen onze bus. Wij allen stapten in, en de chauffeur laadde onze koffers in, waarna de terugreis kon beginnen. Tijdens de busrit stopten we bij drie andere hotels, waar ook vakantiereizigers mee instapten. Rond 18.45 uur bereikten wij de luchthaven van Diagoras, en daar pakten we na het uitstappen onze koffers. We stapten het luchthavengebouw in en gingen naar de incheckbalie, waar onze paspoorten werden nagekeken en onze koffers op de rollerbank gingen. Een douanecontrole volgde, waarna we doorliepen naar de wachtkamer van de boarding van ons vliegtuig. We namen daar beslag op een reeks zitplaatsen en gingen om de beurt in drie groepjes van zo'n zeven reizigers naar een eetkraam. Daar kocht ik een broodje ham en een grote koffie.

Nadat wij allen ons eten ophadden, verscheen rond 20.45 uur ons vliegtuig. Zo konden we allen aan boord gaan. Via een ticketcontrole en een kort busritje kwamen we bij ons vliegveld, en via een trap stapten we daar naar binnen. We gingen zitten op de aan ons toegewezen zitplaatsen, waarna rond 21.30

uur ons vliegtuig opsteeg. Zo eindigde ons verblijf op Rhódos.

In zowat 3 uur en 30 minuten vloog de piloot ons richting het vliegveld van Amsterdam-Schiphol. In die tijd schreef en puzzelde ik wat, en dronk ik er een jus d'orange bij. Omdat de tijd op Griekenland één later is, schoof de klok onderweg een uur terug, waarop wij even na 00.00 uur landden op Schiphol i.p.v. na 01.00 uur. We stapten daar uit en kwamen via een buis het luchthavengebouw in, waar we via een hal bij het toilet kwamen. Nadat iedereen daar was geweest, liepen we via heel wat gangen door naar de bagagebanden, waar we bij de juiste bagageband onze koffers pakten. Vervolgens namen we afscheid van elkaar, wat bij sommigen zwaar viel, en liepen we onze eigen wegen naar de aankomsthal.

Bij de hal wachtte mijn jongere broer op me, Sander (40 jr.). Ik ging met hem mee, en liep zo via een hal naar de lift die ons naar de juiste parkeergarage bracht. Eenmaal bij de parkeerplek waar Sanders auto stond gaf ik hem een fles ouzo als bedankje en legde ik mijn koffer in de achterbak. We stapten in, en Sander reed me via Amsterdam en Utrecht naar mijn woonflat in 's-Hertogenbosch toe. Daar stapte ik uit, pakte ik mijn koffer en liep ik nog zwaaiend naar Sander mijn woonflat in, om vervolgens (rond 02.30 uur) naar bed te gaan.